

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1957-1958.

11 MAART 1958.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

SUB-AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE HEER DE SAEGER
OP DE
AMENDEMENTEN VAN DE REGERING.
(Stuk 580/4.)

Eerste artikel.

1) § 2 van artikel 12 vervangen door wat volgt :

« De werkgevers die de bijdragen niet storten binnen de reglementaire termijnen, zijn aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid een bijslag van 5 % der verschuldigde bijdragen en een nalatigheidsintrest van 7,20 % 's jaars, berekend op de bedoelde bijdragen, verschuldigd.

Ingeval omstandigheden volkomen vreemd aan de persoon van de werkgever en onafhankelijk van zijn wil, redelijkerwijze onvoorzienbaar en menselijkerwijze onoverkomelijk, het hem onmogelijk hebben gemaakt de verschuldigde bijdragen binnen de reglementaire termijnen te storten, wordt door de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid vrijstelling van in de vorig lid bedoelde bijslag verleend. Betwistingen betreffende deze vrijstelling tussen de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid en de werkgevers, vallen binnen de bevoegdheid der burgerlijke rechtbanken, zoals bepaald in § 5 ».

VERANTWOORDING.

Bij de toepassing van burgerlijke sancties uit hoofde van nietbetaling, binnen de gestelde termijnen, van de verschuldigde bijdragen, dienen onderstaande objectieven in acht genomen :

1) deze sancties dienen van dien aard te zijn dat zij de werkgever

Zie :

580 (1955-1956) :

- N° 1 : Wetsvoorstel (+ errata).
- N° 2, 3 en 4 : Amendementen.

(1)

Chambre des Représentants

SESSION 1957-1958.

11 MARS 1958.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs.

SOUS-AMENDEMENTS
PRÉSENTÉS PAR M. DE SAEGER
AUX
AMENDEMENTS DU GOUVERNEMENT.
(Doc. 580/4.)

Article premier.

1) Remplacer le § 2 de l'article 12 par ce qui suit :

« Les employeurs qui n'effectuent pas les versements de cotisation dans les délais réglementaires sont redevables envers l'Office National de Sécurité Sociale, d'une majoration de 5 % des cotisations dues et d'un intérêt de retard de 7,20 % l'an, calculés sur lesdites cotisations.

Si, par suite de circonstances totalement étrangères à sa personne et indépendantes de sa volonté, logiquement imprévisibles et humainement insurmontables, l'employeur se trouve dans l'impossibilité de verser les cotisations dues dans les délais réglementaires, l'Office National de Sécurité Sociale l'exonère du paiement de la majoration prévue à l'alinéa précédent. Les contestations au sujet de cette exonération entre l'Office National de Sécurité Sociale et les employeurs sont de la compétence des juridictions civiles, comme il est prévu au § 5 ».

JUSTIFICATION.

Pour l'application de sanctions civiles du chef de non-paiement des cotisations dues dans les délais réglementaires, il y a lieu d'observer ce qui suit :

1) ces sanctions doivent être de nature à inciter l'employeur à

Voir :

580 (1955-1956) :

- N° 1 : Proposition de loi (+ errata).
- N° 2, 3 et 4 : Amendements.

aanzetten tijdig de verschuldigde bijdragen te storten; zij dienen echter niet verder te reiken noch door een overdreven gestrengheid de bestaansmogelijkheid van ondernemingen, die momenteel thesauriemoeilijkheden ondervinden, in het gedrang te brengen. In dit verband blijken de voorgestelde sancties (bijslag van 5% en een nalatigheidsintrest van 7,2% 's jaars) redelijk en toereikend om normaal de tijdige betaling der bijdragen te verzekeren. Bij toepassing van dergelijke sancties hebben de werkgevers inderdaad er geen eventueel financieel belang bij zich aan de tijdige betaling der bijdragen te onttrekken;

2) bij de toepassing van deze sancties dient elke mogelijkheid van administratieve willekeur geweerd te worden. Het is normaal dat ingeval van overmacht de werkgever, die zich in een dergelijke situatie bevindt, anders behandeld wordt dan deze, die inderdaad nalatig is in het betalen der verschuldigde bijdragen. Het begrip « overmacht » dient evenwel in de wet omschreven te worden, teneinde administratieve willekeur te vermijden en mogelijke betwistingen dienaangaande dienen aan de burgerlijke rechtbanken voorgelegd te worden.

Het lijkt anderzijds normaal dat ingeval van omstandigheden, die de tijdige betaling der bijdragen hebben onmogelijk gemaakt en die in de regel wezenlijk van kortstondige aard zijn, de vrijstelling alleen slaat op de toegepaste bijslag en niet op de nalatigheidsintrest, die wanneer hij op een redelijk peil is vastgesteld, niet het karakter vertoont van een sanctie maar van een vergelding aan het inningsorgaan verschuldigd wegens het uitblijven der betaling.

Het blijkt tenslotte niet aangewezen zoals in de amendementen van de Regering het geval is benevens de « vrijstelling » van bijslag en nalatigheidsintrest, nog de mogelijkheid te voorzien van een « vermindering » door de R. M. Z. eventueel toe te staan aan de werkgever die schuldeiser is tegenover de openbare besturen of organismen van openbaar nut, niet alleen omdat deze mogelijkheid het gevaar van administratieve willekeur nog vergroot maar tevens omdat aan de bijzondere situatie van die werkgevers billijkerwijze een oplossing dient gegeven door toedoen van een formule die aan de betrokken werkgevers toelaat de door hen verschuldigde bijdragen geheel of gedeeltelijk te betalen door middel van afstand van de zekere schuldvordering, die zij bezitten tegenover de openbare besturen of organismen van openbaar nut.

2) §§ 5 en 6 van artikel 12 vervangen door wat volgt :

« § 5. — De betwistingen tussen de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid en de aan deze besluitwet onderworpen werkgevers, zelfs indien zij handelaars zijn, vallen binnen de bevoegdheid der burgerlijke rechtbanken. De vrederechter doet uitspraak in eerste aanleg, welke ook het bedrag zij van de eis. De vorderingen waarover de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid beschikt voor de burgerlijke rechtbanken tegen de verzekeringsplichtige werkgevers uit hoofde van niet-betaling van bijdragen binnen de gestelde termijnen, verjaren na drie jaar ».

VERANTWOORDING.

Dit amendement herneemt de tekst van de thans in de Besluitwet van 28 december 1944 voorkomende beschikkingen. Deze laatste geven algemeen voldoening en hebben tot een gevestigde rechtspraak geleid. Het blijkt derhalve niet nodig noch wenselijk de vigerende beschikkingen te wijzigen.

In verband met de amendementen der Regering dient meer in het bijzonder aangestipt :

1) dat het niet wenselijk is de werkgever gebeurlijk te onttrekken aan zijn natuurlijke rechter d.i. de vrederechter van zijn domicilie, zoals dat heden ten dage het geval is;

2) dat het niet passend voorkomt ten aanzien van de rechtbanken te voorzien, dat de rechterlijke beslissingen op staande voet moeten gewezen worden en uiterlijk tijdens de eerstvolgende gewone zitting;

3) dat het niet nodig is in verband met de verjaring van de vorderingen van de R. M. Z. te voorzien dat de verjaringstermijn ingaat de dag dat de bijdragen verschuldigd zijn, vermits zulks bij ontstentenis van beschikking in een andere zin, vanzelfsprekend is en thans algemeen aanvaard wordt.

3) § 7 van artikel 12 weglaten.

VERANTWOORDING.

De betaling der bijdragen voor maatschappelijke zekerheid is een wettelijke, door burgerlijke- en strafsancties gesanctioneerde verplichting.

verser en temps voulu les cotisations dues; elles ne doivent pas avoir une portée plus étendue, ni compromettre, par une sévérité exagérée, la viabilité des entreprises actuellement aux prises avec des difficultés de trésorerie. A ce sujet, les sanctions proposées (majoration de 5% et intérêt de retard de 7,2% par an) semblent raisonnables et suffisantes pour assurer normalement le versement des cotisations dans les délais requis. En cas d'application de telles sanctions, les employeurs n'ont en effet aucun intérêt financier à se soustraire éventuellement au paiement des cotisations dans les délais requis;

2) l'application de ces sanctions doit être à l'abri de tout arbitraire administratif. Il va de soi que lorsqu'il s'agit d'un cas de force majeure, l'employeur soit traité différemment de celui qui néglige de payer les cotisations dues. La loi devrait cependant préciser la notion de « force majeure » en vue d'éviter tout arbitraire administratif, et les contestations éventuelles y relatives doivent être soumises aux tribunaux civils.

D'autre part, il nous paraît normal que lorsque des circonstances passagères n'ont pas permis le versement des cotisations dans les délais réglementaires, l'exonération porte uniquement sur l'application de la majoration et non sur l'intérêt de retard, qui, fixé à un taux raisonnable, ne présente pas le caractère d'une sanction, mais d'une indemnité due à l'organisme de perception pour retard de paiement.

Enfin, il ne semble pas opportun, comme dans les amendements du Gouvernement, de prévoir, en plus de l'« exonération » de la majoration et de l'intérêt de retard, la possibilité d'une « réduction » à accorder éventuellement par l'O. N. S. S. à l'employeur à l'égard des pouvoirs publics ou d'organismes d'intérêt public, non seulement parce que cette faculté augmente encore le risque d'arbitraire administratif, mais aussi parce que l'équité exige de donner une solution à la situation particulière de ces employeurs grâce à l'application d'une formule qui leur permet de s'acquitter, en tout ou en partie, des cotisations dont ils sont redevables, par la cession des créances certaines qu'ils possèdent à charge des pouvoirs publics ou d'organismes d'intérêt public.

2) Remplacer les §§ 5 et 6 de l'article 12 par ce qui suit :

« § 5. — Les contestations entre l'Office National de Sécurité Sociale et les employeurs assujettis, même commerçants, sont de la compétence des juridictions civiles. Le juge de paix statue en premier ressort, quel que soit le montant de la demande. Les actions dont l'Office National de Sécurité Sociale dispose, devant les juridictions civiles contre les employeurs assujettis du chef de non-paiement de cotisations dans les délais requis, se prescrivent par trois ans. »

JUSTIFICATION.

Cet amendement reprend le texte des dispositions de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944. Celles-ci donnent entière satisfaction et ont abouti à une jurisprudence constante. Il ne semble dès lors ni utile, ni souhaitable de modifier les dispositions en vigueur.

Quant aux amendements du Gouvernement, il y a lieu de remarquer en particulier :

1) qu'il n'est pas souhaitable de soustraire l'employeur à son juge naturel, c'est-à-dire, le juge de paix de son domicile, comme cela se fait à l'heure actuelle;

2) qu'il ne convient pas de prévoir, en ce qui concerne les tribunaux, que les décisions judiciaires doivent être rendues séance tenante et, au plus tard, à la prochaine audience ordinaire;

3) qu'en ce qui concerne la prescription des actions de l'O. N. S. S. il n'est pas nécessaire de prévoir que le délai court à dater du jour où les cotisations sont dues, puisque, à défaut d'autre disposition, cela va de soi et qu'il en est généralement ainsi.

3) Supprimer le § 7 de l'article 12.

JUSTIFICATION.

Le paiement des cotisations de sécurité sociale est une obligation légale sanctionnée par des peines civiles et pénales. Le législateur a

ting. Deze verplichting is door de wetgever aan de werkgevers opgelegd krachtens wettelijke voorschriften, die van openbare orde zijn. Deze voorschriften releveren tot het publiek recht.

Het blijkt niet passend noch wenselijk aan deze wettelijke verplichting, zoals in de amendementen van de Regering wordt voorgesteld, een conventionele verbintenis te substitueren en in deze publiekrechtelijke materie de privaatrechterlijke techniek der overeenkomst in te lassen. De bijdragen voor maatschappelijke zekerheid zijn verschuldigd ingevolge een wet van openbare orde en dienen dat te blijven; zij mogen niet verschuldigd worden ingevolge een overeenkomst.

Van praktische zijde bekeken blijkt het evenmin wenselijk te voorzien dat bedoelde overeenkomsten dienen gesloten te worden « ten zetel van de R.M.Z. ». Waarom zouden betalingstermijnen niet kunnen toegestaan worden op schriftelijk verzoek door de werkgever aan de R.M.Z. gericht?

Het blijkt tenslotte geenszins passend dat bedoelde overeenkomsten eventueel uitvoerbaar worden gemaakt door de algemeen bestuurder of de adjunct algemeen bestuurder van de Rijksdienst. Zulks zal trouwens de werkgevers niet aanzetten een overeenkomst te goeder trouw met de R.M.Z. aan te gaan, vermits dergelijke overeenkomst zich op een gegeven ogenblik tegen hen zal keren en zij vlugger aan uitvoeringsmaatregelen zullen zijn blootgesteld dan andere werkgevers, die zich van dusdanige overeenkomst onthouden en er de voorkeur aan geven voor de rechter te worden gedagvaard. De R.M.Z. beschikt ten andere over voldoende andere middelen tot invordering der hem verschuldigde bijdragen, zodat het niet nodig blijkt aan al deze middelen (burgerlijke vordering, strafrechtelijke vordering, invordering bij middel van uitvoerbaar dwangbevel) nog dit van een « uitvoerbaar gemaakte overeenkomst » toe te voegen.

4) § 8 van artikel 12 weglaten.

VERANTWOORDING.

De onder deze paragraaf beoogde invorderingswijze is reeds voorzien in de thans vigerende wetgeving (Besluitwet van 28 december 1944 art. 12 § 1 al. 2) doch vond in feite geen toepassing sedert 1945, ingevolge de omstandigheid dat het Bestuur der directe belastingen niet bij machte was zich tot dergelijke toepassing te lenen wijl het reeds meer dan voldoende belast was met de invordering van achterstallige belastingen. Waar deze situatie niet geroepen is wijziging te ondergaan, heeft het weinig of geen zin een invorderingswijze te behouden, die geroepen is dode letter te blijven en andermaal beschikkingen in de wet op te nemen, die in feite niet toegepast worden.

5) §§ 9 en 10 van artikel 12 vervangen door wat volgt :

§ 9 « De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid mag eveneens, na de werkgever bij aangetekend schrijven uitgenodigd te hebben zijn schuld te vereffenen, overgaan tot de invordering der hem verschuldigde bijdragen, bijlagen, nalatigheidsintresten en vergoedingen, door het opmaken van een rekeninguittreksel tot verantwoording van het bedrag zijner schuldinvordering. Dit rekeninguittreksel wordt uitvoerbaar gemaakt door de algemeen bestuurder of de adjunct-algemeen bestuurder van de Rijksdienst en wordt aan de werkgever aangezegd door middel van een dwangbevel, betekend door een deurwaarder. De kosten van dit dwangbevel vallen ten laste van de werkgever.

De werkgever beschikt over een verzet tegen het dwangbevel vóór de vrederechter zijner woonplaats. Op straf van verval dient dit verzet te geschieden bij deurwaarderexploot binnen vijftien dagen na betekening van het dwangbevel.

Het verzet schorst niet de opvorderbaarheid der zeker, liquide en opvorderbaar geachte schuldinvordering van de Rijksdienst, die de invordering er mag van vervolgen door alle rechtsmiddelen.

Zowel in aanwezigheid als bij afwezigheid van partijen, doet de vrederechter uitspraak bij een vonnis waartegen geen mogelijkheid tot verzet is.

De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid mag, als conservatoire maatregel, steeds beslag leggen op de goederen van de werkgever, aan wien een dwangbevel werd betekend. De rijksdienst beschikt over een termijn van drie jaar om zijn schuldinvordering te innen overeenkomstig de in deze paragraaf opgenomen bepalingen. De betekening van het dwangbevel schorst het verloop van die termijn. »

imposé cette obligation aux employeurs en vertu de prescriptions légales d'ordre public. Ces prescriptions relèvent du droit public.

Il ne convient pas et il n'est pas souhaitable de substituer à cette obligation légale des obligations contractuelles, comme le proposent les amendements du Gouvernement, et d'introduire dans cette matière de droit public la technique de la convention de droit privé. Les cotisations de sécurité sociale sont dues en vertu d'une loi d'ordre public et doivent le rester: il ne faut pas qu'elles soient dues en vertu d'un accord.

Du point de vue pratique, il ne paraît pas souhaitable non plus de prévoir que lesdits accords sont à conclure « au siège de l'O.N.S.S. ». Pourquoi ne pourrait-on pas accorder des délais de paiement sur demande écrite, adressée à l'O.N.S.S. par l'employeur?

Enfin, il ne semble nullement opportun que ces accords soient éventuellement rendus exécutoires par l'administrateur général ou par l'administrateur général adjoint de l'Office National. Ceci n'inciterait d'ailleurs pas les employeurs à conclure de bonne foi un accord avec l'O.N.S.S., puisque, à un moment donné, pareil accord se retournerait contre eux, les exposant ainsi à des mesures d'exécution dans un délai plus bref que d'autres employeurs, qui refusent de conclure pareil accord et préfèrent être cités en justice. D'ailleurs, l'O.N.S.S. dispose suffisamment d'autres moyens en vue du recouvrement des cotisations qui lui sont dues; on ne voit dès lors pas la nécessité d'ajouter à tous ces moyens (action civile, action pénale, recouvrement par voie de contrainte exécutoire) celui d'un « accord rendu exécutoire ».

4) Supprimer le § 8 de l'article 12.

JUSTIFICATION.

Le mode de recouvrement, visé par ce §, est déjà prévu dans la législation en vigueur (Arrêté-loi du 28 décembre 1944, art. 12, § 1er, al. 2); mais, en fait, il n'a plus été appliqué depuis 1945, parce que l'Administration des contributions directes, surchargée déjà pour le recouvrement des contributions arriérées, n'était pas en mesure d'en assurer l'application. Etant donné que rien ne fait prévoir un changement de cette situation, il serait vain de maintenir un mode de recouvrement qui restera lettre morte, et de reprendre dans la loi des dispositions qui, en fait, ne sont pas appliquées.

5) Remplacer les §§ 9 et 10 de l'article 12 par ce qui suit :

§ 9 « L'Office National de Sécurité Sociale peut également, après avoir invité l'employeur, par lettre recommandée, à s'acquitter de sa dette, procéder au recouvrement des cotisations, des majorations, des intérêts de retard et des indemnités qui lui sont dues, par l'établissement d'un extrait de compte justifiant le montant de sa créance. Cet extrait de compte est rendu exécutoire par l'administrateur général ou l'administrateur général adjoint de l'Office, et est notifié à l'employeur par voie de contrainte, décernée par huissier. Le coût de cette contrainte est à charge de l'employeur.

L'employeur peut s'opposer à la contrainte devant le juge de paix du lieu de son domicile. A peine de forclusion, cette opposition doit être faite par exploit d'huissier, dans les quinze jours de la notification de la contrainte.

L'opposition ne suspend pas l'exigibilité de la créance de l'Office réputée certaine, liquide et exigible, l'Office pouvant en poursuivre la récupération par toutes voies de droit.

Le juge de paix statue, tant en présence qu'en l'absence des parties, par jugement, non susceptible d'opposition.

L'Office National de Sécurité Sociale peut toujours procéder, à titre conservatoire, à la saisie des biens de l'employeur auquel la contrainte a été notifiée. L'Office dispose d'un délai de trois ans pour la récupération de sa créance conformément aux dispositions du présent paragraphe. La notification de la contrainte suspend le cours de ce délai. »

VERANTWOORDING.

Dit subamendement strekt er toe een meer eenvoudige en verstaanbare vorm te geven aan de procedure van dwangbevel zoals voorgesteld in de amendementen van de Regering.

Het voorziet anderzijds dat de procedure van dwangbevel dient voorafgegaan door een uitnodiging tot betaling door de R.M.Z. gericht aan de nalatige werkgever en verzekert aan deze laatste normale middelen van verhaal tegen het door de R.M.Z. uitgegeven dwangbevel. Het laat bovendien de betekening der dwangbevelen over aan deurwaarders in plaats van aan beampten van de Rijksdienst, wier taak elders is gelegd en die voor een dergelijke opdracht niet zijn opgeleid.

Art. 3.

In het eerste lid, eerste et tweede regel van artikel 12bis het woord « bijdragenvermeerderingen » weglaten.

VERANTWOORDING.

Bezwaarlijk kan aanvaard worden dat de betaling der bijlagen (bijdragenvermeerderingen), die een sanctie vormen, gewaarborgd wordt door een voorrecht. Zulks kan daarentegen wel aanvaard worden voor wat de nalatigheidsintrest betreft, op voorwaarde dat deze intrest op een redelijk peil wordt gehouden, zoals voorgesteld in ons subamendement in verband met artikel 1 en betreffende artikel 12 § 2.

Art. 5.

Artikel 5 vervangen door wat volgt :

« De bijlagen en nalatigheidsintresten welke op de datum van inwerkingtreding van deze wet aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid nog verschuldigd zijn, worden, in geval zij berekend werden op basis van hogere bedragen dan deze vermeld in artikel 12 § 2 van de besluitwet van 28 december 1944, zoals gewijzigd door onderhavige wet, ambtshalve door de Rijksdienst verminderd tot de in bedoeld artikel 12 § 2 vermelde bedragen.

Bovenstaande beschikking is van toepassing zelfs wanneer de aan bijlagen en nalatigheidsintresten nog verschuldigde sommen, verschuldigd zijn krachtens vonnissen die kracht van gewijsde verkregen. »

VERANTWOORDING.

Het blijkt billijk, gelet op de wettelijke vaststelling voor de toekomst van de burgerlijke sancties bij niet tijdige betaling der bijdragen, de voor het verleden nog verschuldigde bijlagen en nalatigheidsintresten, welke op hogere bedragen werden berekend, aan de nieuwe wettelijke bedragen aan te passen. Diensvolgens zullen bijlagen welke berekend werden op basis van 20 % (voor 1 juli 1953) of van 10 % (sedert 1 juli 1953 tot op de datum van inwerkingtreding van deze wet) ambtshalve herleid worden tot 5 % en zullen nalatigheidsintresten welke berekend worden op basis van 12 % 's jaars (sedert 1 juli 1953) ambtshalve herleid worden tot 7,20 % 's jaars.

Om elke onbillijke behandeling te vermijden is eveneens in deze overgangsbepaling voorzien dat de beoogde beschikkingen van toepassing zijn zelfs wanneer de aan bijlagen of nalatigheidsintresten nog verschuldigde sommen, verschuldigd zijn krachtens vonnissen die kracht van gewijsde hebben verkregen.

Art. 5bis (nieuw).

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING.

Het door de Regering onder artikel 6 voorgesteld amendement is overbodig. Het spreekt inderdaad vanzelf dat wanneer de Rijksdienst

JUSTIFICATION.

Le présent sous-amendement tend à donner une forme plus simple et plus claire à la procédure de contrainte, proposée par les amendements du Gouvernement.

D'autre part, il prévoit que la procédure de contrainte doit être précédée d'une invitation à payer, adressée par l'O.N.S.S. à l'employeur négligent, et assure à celui-ci des moyens normaux de recours contre la contrainte décernée par l'O.N.S.S. En outre, il laisse aux huissiers le soin de notifier les contraintes, plutôt qu'aux agents de l'Office, qui ont d'autres tâches et qui n'ont pas reçu la formation requise pour l'accomplissement d'une telle mission.

Art. 3.

A la première ligne du premier alinéa de l'article 12bis, supprimer le mot « majorations ».

JUSTIFICATION.

Il est difficile d'admettre que le paiement des majorations (augmentation de cotisations), qui constituent une sanction, soit garanti par un privilège. En revanche, une telle mesure se justifie en ce qui concerne les intérêts de retard, à condition que le taux de ceux-ci soit maintenu à un niveau raisonnable, comme nous le proposons dans notre sous-amendement à l'article premier et à l'article 12, § 2.

Art. 5.

Remplacer l'article 5 par ce qui suit :

« Les majorations de cotisations et les intérêts de retard restant dus à l'Office National de Sécurité Sociale à la date d'entrée en vigueur de la présente loi et calculés sur la base de taux plus élevés que ceux prévus à l'article 12, § 2, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, tel qu'il est modifié par la présente loi, sont ramenés d'office par l'Office National aux taux prévus par cet article 12, § 2.

La disposition prévue ci-dessus est appliquée, même lorsque les sommes réclamées à titre de majorations et d'intérêts de retard sont dues en vertu de jugements coulés en force de chose jugée. »

JUSTIFICATION.

Les sanctions civiles applicables à l'avenir en cas de paiement tardif des cotisations étant fixées par la loi, les majorations et les intérêts de retard encore dus pour le passé et qui ont été calculés sur des taux plus élevés doivent normalement être adaptés aux taux légaux nouveaux. Par conséquent, les majorations calculées sur la base de 20 % (avant le 1er juillet 1953) ou de 10 % (depuis le 1er juillet 1953 jusqu'à la date d'entrée en vigueur de la présente loi) devront être ramenés à 5 %, tandis que les intérêts de retard calculés sur la base de 12 % par an (depuis le 1er juillet 1953) seront ramenés d'office à 7,20 % par an.

Afin d'éviter toute discrimination, la présente disposition transitoire prévoit que les mesures envisagées seront applicables également aux majorations et aux intérêts de retard réclamés en vertu de jugements coulés en force de chose jugée.

Art. 5bis (nouveau).

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION.

L'amendement proposé par le Gouvernement sous la forme d'un article 6 est superflu. En effet, il est évident que lorsque l'Office

na alle te zijner beschikking zijnde middelen tot uitvoering te hebben uitgeput, er niet in gelukt is de hem verschuldigde sommen te innen, hij niet anders kan doen dan deze sommen als oninbaar te aanzien.

De redactie van het door de Regering voorgesteld amendement blijkt bovendien vrij dubbelzinnig en eventueel vatbaar voor een interpretatie die het aan de R.M.Z. moet mogelijk maken rekenplichtige operaties te verrichten, welke van aard zijn een tendentieuze voorstelling zijner bewerkingen te begunstigen en de juiste werkelijkheid te verdoezelen. In het bilan van de R.M.Z. dienen steeds duidelijk voor te komen enerzijds het bedrag der door deze Rijksdienst te innen sommen en anderzijds het bedrag der door hem effectief geïnde sommen. Bij ontstentenis van deze elementaire gegevens wordt het vrij onmogelijk het rendement van de betrokken Rijksdienst nauwkeurig te volgen. Daaraan wijziging brengen betekent bovendien dat het rendement in de toekomst niet meer behoorlijk zal kunnen vergeleken worden met het rendement in het verleden.

Art. 5ter (nieuw).

Een artikel 5ter (nieuw) invoegen dat luidt als volgt :

« In de besluitwet van 28 december 1944, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders wordt een artikel 4bis ingevoegd dat luidt als volgt :

« Art. 4bis. — De werkgever die een zekere en opvorderbare schuldvordering heeft hetzij tegenover de Staat, hetzij tegenover een provincie of een provinciale openbare instelling, hetzij tegenover een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of tussengemeentelijke openbare instelling, hetzij tegenover een instelling van openbaar nut beoogd door de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, gewijzigd en aangevuld bij koninklijk besluit van 18 december 1957, is gerechtigd de door hem aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid verschuldigde bijdragen geheel of gedeeltelijk te betalen door middel van een afstand aan genoemde Rijksdienst van bedoelde schuldvordering.

De Koning bepaalt de voorwaarden en modaliteiten volgens dewelke de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid tot betaling van de aan hem verschuldigde bijdragen, een afstand van schuldvordering als in vorig lid bedoeld mag aanvaarden.

De in onderhavig artikel bedoelde afstand van schuldvordering mag, wat dusdanige schuldvordering tegenover de Staat betreft, geschieden ondanks de beschikkingen van de wet van 3 januari 1958, betreffende de cessies en inpandgevingen van schuldvorderingen op de Belgische Staat uit hoofde van werken en leveringen. »

VERANTWOORDING.

Het komt meer dan eens voor dat een werkgever zich in de feitelijke onmogelijkheid bevindt zijn bijdragen van maatschappelijke zekerheid tijdig te vereffenen uit hoofde van het feit dat de sommen hem verschuldigd door de openbare besturen voor werken door hem uitgevoerd of leveringen door hem gedaan ten behoeve van die besturen, met min of meer aanzienlijke vertraging worden uitbetaald. Die werkgever wordt dan desondanks door de R.M.Z. behebt met bijslagen en nalatighedsintresten en gebeurlijk met gedwongen uitvoering bedreigd. Teneinde aan deze situatie, die door de betrokken werkgevers terecht als onbillijk en onrechtvaardig wordt beschouwd, te verhelpen, stelt onderhavig subamendement voor die werkgevers in de mogelijkheid te stellen hun schuld tegenover de R.M.Z. geheel of gedeeltelijk te vereffenen door toedoen van een afstand aan de R.M.Z. der schuldvordering die zij bezitten tegenover de betrokken openbare besturen.

Het spreekt vanzelf dat deze mogelijke betalingswijze der bijdragen voor maatschappelijke zekerheid voor de R.M.Z. voldoende waarborgen dient te hebben. Daarom wordt de beoogde afstand beperkt tot de schuldvorderingen tegenover openbare besturen en voorziet de voorgestelde tekst dat alleen zekere en opvorderbare schuldvorderingen tegenover die besturen het voorwerp van een afstand kunnen vormen. Een Koninklijk besluit zal bovendien nader de voorwaarden en modaliteiten van de door de R.M.Z. te aanvaarden afstand van schuldvordering bepalen.

National aura épuisé tous les moyens d'exécution mis à sa disposition sans avoir réussi à recouvrer les sommes qui lui sont dues, il ne lui restera qu'à considérer ces sommes comme irrécouvrables.

La rédaction de l'amendement proposé par le Gouvernement semble d'ailleurs être assez équivoque et éventuellement susceptible d'une interprétation, qui permettrait à l'O.N.S.S. de procéder à certaines opérations comptables de nature à favoriser une présentation tendancieuse de ses opérations et de camoufler la situation réelle. Le bilan de à recouvrer par cet Office, d'une part, et le montant des sommes effectivement recouvrées, d'autre part. A défaut de ces éléments, il devient assez difficile de suivre exactement le rendement de cet organisme. Une modification dans la présentation du bilan empêcherait d'ailleurs à l'avenir toute comparaison entre le rendement actuel et le rendement antérieur.

Art. 5ter (nouveau).

Insérer un article 5ter (nouveau), libellé comme suit :

Il est inséré, dans l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, un article 4bis, libellé comme suit :

« Article 4bis. — L'employeur qui possède une créance certaine et exigible, à charge, soit de l'Etat, soit d'une province ou d'un établissement public provincial, soit d'une commune, d'une association de communes, d'un établissement public communal ou intercommunal, soit d'un organisme d'intérêt public visé par la loi du 16 mars 1954, relative au contrôle de certains organismes d'intérêt public, modifiée et complétée par l'arrêté royal du 18 décembre 1957, peut effectuer le versement total ou partiel des cotisations dont il est redevable à l'Office National de Sécurité Sociale au moyen de la cession de ladite créance à cet Office.

Le Roi détermine les conditions et les modalités suivant lesquelles l'Office National de Sécurité Sociale peut accepter, à titre de versement des cotisations qui lui sont dues, une cession de créance visée à l'alinéa précédent.

La cession de créance visée au présent article peut, en ce qui concerne une telle créance à charge de l'Etat, être effectuée nonobstant les dispositions de la loi du 3 janvier 1958, relative aux cessions et mises en gage de créances sur l'Etat du chef de travaux et de fournitures. »

JUSTIFICATION.

Il arrive souvent qu'un employeur se trouve dans l'impossibilité de fait de verser en temps voulu ses cotisations de sécurité sociale parce que la liquidation des sommes qui lui sont dues par les pouvoirs publics du chef de travaux exécutés ou de fournitures faites par lui pour le compte de ces pouvoirs subit un retard plus ou moins considérable. Il n'empêche que cet employeur sera alors pénalisé par l'O.N.S.S. de majorations et d'intérêts de retard, et menacé éventuellement d'exécution forcée. En vue de remédier à cette situation, que les employeurs intéressés considèrent à juste titre comme injuste et inéquitable, le présent sous-amendement propose de permettre à ces employeurs de s'acquitter en tout ou en partie de leur dette envers l'O.N.S.S. au moyen de la cession à cet Office de la créance qu'ils possèdent à charge des pouvoirs publics en question.

Ce mode de paiement des cotisations de sécurité sociale à l'O.N.S.S. doit évidemment présenter des garanties suffisantes. C'est la raison pour laquelle la cession envisagée est limitée aux créances à charge des pouvoirs publics et que le texte proposé prévoit que seules les créances certaines et exigibles à charge de ces pouvoirs peuvent faire l'objet d'une cession. Un arrêté royal précisera d'ailleurs les conditions et modalités de l'acceptation de la cession de créances par l'O.N.S.S.

Aangezien krachtens de wet van 3 januari 1958, betreffende de cessies en inpandgevingen van schuldvorderingen op de Belgische Staat uit hoofde van werken en leveringen, dergelijke afstand niet mogelijk is wat schuldvorderingen tegenover de staatsbesturen betreft, met uitzondering nochtans o. m. van de schuldvorderingen voortkomende uit de lonen en bezoldigingen van de door de aannemers tewerkgestelde werknemers, bepaalt het laatste lid dat, in zoverre hij geschiedt aan de R. M. Z., de beoogde afstand van schuldvordering tegenover de Staat geldig kan geschieden, ondanks de beschikkingen van genoemde wet.

Art. 5quater (nieuw)

Een artikel 5quater (nieuw) invoegen dat luidt als volgt :

« Wat betreft de achterstallige bijdragen verschuldigd voor de dienstjaren 1957 en voorgaande, kan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid uitstel van betaling verlenen, op basis van een afbetalingsprogramma, dat maandelijks afkortingen moet voorzien, en dat gespreid wordt over een maximum-duur van drie jaren, eindigend ten laatste op 31 december 1961.

Er zijn geen bijlagen verschuldigd voor zover de vervaldagen, voorzien in dit programma, worden in acht genomen.

De afbetalingen dienen vooreerst tot aanzuivering van de verschuldigde bijdragen, daarna van de nalatigheidsintresten en tenslotte van de gebeurlijk verschuldigde bijlagen.

De maandelijks afkortingen mogen niet minder bedragen dan 1.000 frank of 5 % van de bijdragen die verschuldigd waren voor het jaar 1957.

Betwistingen betreffende het opmaken van het afbetalingsprogramma, vallen in de bevoegdheid van de Vrede-rechter, wiens uitspraak niet vatbaar is voor beroep noch verzet.

De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid kan de afsluiting van het akkoord op een afbetalingsprogramma afhankelijk stellen van de ondertekening, door de werkgever, van de nodige promessen, overeenstemmend met de maandelijks vervaldagen. Deze promessen worden door de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid voor betaling aangeboden ten huize van de werkgever of op de zetel van zijn onderneming.

Zo de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid geen gebruik maakt van de beschikking voorzien in het voorgaand lid, dan gebeurt de inning van de maandelijks verschuldigde sommen door aanbieding van ontvangkaarten over de post.

Het niet honoreren van een promes of het onbetaald terugkeren van de ontvangkaart, hebben, onafgezien de oorzaak of de reden van de niet-betaling, automatisch voor gevolg dat de bijslag in rekening wordt gebracht op het niet tijdig betaalde gedeelte van de verschuldigde achterstallen.

Bij niet betaling van drie op elkaar volgende mensualiteiten of van vijf niet op elkaar volgende mensualiteiten wordt het afbetalingsprogramma van rechtswege als vernietigd aangezien. De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid geeft hiervan kennis aan de betrokken werkgever per aangetekend schrijven. »

VERANTWOORDING.

De achterstallen werden in het verleden hoofdzakelijk veroorzaakt vooreerst door de veel te trage invorderingsprocedure die een accumulatie van schulden tegenover de R. M. Z. tot gevolg had, en vervolgens door het veel te zware stelsel van bijlagen en intresten dat, voor een reeds in financiële moeilijkheden verkerende werkgever, vaak de betekenis had van een genadeklop.

La loi du 3 janvier 1958, relative aux cessions et mises en gage de créances à charge de l'Etat du chef de travaux et fournitures, ne permettant pas ces cessions en ce qui concerne les créances à charge des administrations de l'Etat, à l'exception cependant des créances provenant notamment des salaires et appointements des travailleurs employés par les entrepreneurs, le dernier alinéa dispose que, pour autant qu'elle est effectuée à l'O. N. S. S., cette cession de créance à charge de l'Etat peut se faire valablement, nonobstant les dispositions de ladite loi.

Art. 5quater (nouveau).

Ajouter un article 5quater (nouveau), libellé comme suit :

« En ce qui concerne les cotisations restant dues pour les exercices 1947 et antérieurs, l'Office National de Sécurité Sociale peut accorder un délai de paiement sur la base d'un programme de remboursement prévoyant des versements mensuels et s'étendant sur une période de trois ans au plus, expirant au 31 décembre 1961 au plus tard.

Aucune majoration ne sera appliquée à condition que les échéances prévues à ce programme soient respectées.

Les versements seront affectés en premier lieu à l'apurement des cotisations dues, ensuite aux intérêts de retard et enfin aux majorations éventuellement dues.

Les versements mensuels ne peuvent être inférieurs à 1.000 francs ou à 5 % des cotisations dues pour l'année 1957.

Les litiges au sujet de l'établissement du programme de remboursement sont de la compétence des juges de paix, dont les décisions ne sont susceptibles ni d'appel, ni d'opposition.

L'Office National de Sécurité Sociale peut subordonner l'acceptation d'un programme de remboursement à la signature par l'employeur de promesses correspondant aux échéances mensuelles. Ces promesses seront présentées par l'Office National de Sécurité Sociale au domicile de l'employeur ou au siège de son entreprise.

Si l'Office National de Sécurité Sociale ne fait pas usage de la disposition prévue à l'alinéa précédent, la perception des échéances mensuelles se fera par la présentation par la poste de cartes-récépissés.

Le fait de ne pas honorer une promesse ou le renvoi de la carte-récépissé non payée, entraîne automatiquement, quels que soient la cause ou le motif du non-paiement, l'application de la majoration sur la partie des arriérés dus non payés dans les délais requis.

En cas de non-paiement de trois mensualités consécutives ou de cinq mensualités non consécutives, le programme de paiement est réputé annulé de plein droit. L'Office National de Sécurité Sociale en avise l'employeur intéressé par lettre recommandée.

JUSTIFICATION.

Dans le passé, les arriérés provenaient surtout de la procédure de recouvrement beaucoup trop lente, d'où une accumulation de dettes envers l'O.N.S.S., et aussi du système de majorations et d'intérêts trop lourds, constituant souvent le coup de grâce pour un employeur déjà aux prises avec des difficultés financières.

De aanvaarding van deze subamendementen zou betekenen :

- a) dat bijslagen en intresten tot een redelijk peil worden herleid;
- b) dat een snellere invorderingsprocedure wordt ingevoerd.

Vooral met het oog op dit laatste punt past het een mild overgangsstelsel te voorzien om de last van het verleden aan te zuiveren.

Het gaat immers niet om de geaccumuleerde achterstallen van het verleden, ontstaan op de wijze zoals hoger toegelicht, nu almeteens en zonder enige overgang, te onderwerpen aan de nieuwe invorderingsprocedure.

Dergelijke handelwijze zou immers de dood betekenen van heel wat ondernemingen, vooral omdat zich op dit ogenblik een economische inzinking aftekent.

Dat te vermijden is het doel van artikel *Squater* (nieuw).

L'adoption de nos sous-amendements aurait pour effet :

- a) de ramener les majorations et intérêts à un taux raisonnable;
- b) d'instaurer une procédure de recouvrement plus rapide.

C'est surtout par rapport à ce dernier point qu'il importe de prévoir un régime de transition clément, en vue d'apurer les charges du passé.

En effet, il est inadmissible que les arriérés accumulés du passé, dont l'origine vient d'être exposée ci-dessus, soient brusquement et sans aucune transition soumis à la nouvelle procédure de recouvrement.

Une telle méthode signifierait la ruine de nombreuses entreprises, d'autant plus qu'une dépression économique se dessine en ce moment.

L'article *Squater* (nouveau) a pour objet de prévenir ce danger.

J. DE SAEGER,
Marg. DE RIEMAECKER-LEGOT,
P. DE PAEPE,
F. BERTRAND,
P. EECKMAN,
F. TANGHE,
M. DECARPENTRIE,
L. DELHACHE,
P. KOFFERSCHLAGER,
R. PETRE.
